

Sygn. akt I C 1231/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym

Przewodniczący: SSR Maja Snopczyńska

Protokolant: Dorota Wójcik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 stycznia 2019 roku w Ś.

sprawy z p o w ó d z t w a **E. C. F. z siedzibą w G.**

p r z e c i w k o **J. K.**

o zapłatę kwoty 5 403,25 zł

- I. zasądza od pozwanego J. K. na rzecz strony powodowej E. C.F. z siedzibą w G. kwotę 1.903,25zł (jeden tysiąc dziewięćset trzy złote dwadzieścia pięć groszy) wraz z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od dnia 9 maja 2018r. do dnia zapłaty;
- II. oddala powództwo w pozostałej części;
- III. koszty procesu wzajemnie znosi;
- IV. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 1231/18

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym strona powodowa (...) F. z siedzibą w G. wniosła o zasądzenie od pozwanego J. K. kwoty 5 661,26 złote z odsetkami wskazanymi w pozwie oraz kosztami procesu w tym koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego J. K. umowy pożyczki o numerze (...). Pozwany nie wywiązał się z warunków umowy co spowodowało zakończenie umowy stron. Wedle strony powodowej kwota zobowiązania stała się wymagalna w dniu 4 kwietnia 2018 r. W dniu 26 listopada 2014 r. wierzyciel pierwotny (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością dokonał przelewu przysługującej od pozwanego wierzytelności na rzecz strony powodowej. Pismem z dnia 4 lipca 2018 roku strona powodowa cofnęła powództwo w zakresie kwoty 258,01 zł.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Świdnicy wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty.

Strona powodowa po wezwaniu w trybie art. 505³⁷ kpc do uzupełnienia braków formalnych pozwu wykazała umocowanie pełnomocnika do działania w imieniu strony powodowej i podtrzymała powództwo przedkładając dowody.

Pozwany nie stawił się na rozprawę i nie zajął stanowiska w sprawie.

W (...) SĄD USTALIŁ

NASTĘPUJĄCY STAN FAKTYCZNY:

Pozwany i (...) Sp. z o.o. w G. w dniu 13 marca 2017 roku zawarły umowę pożyczki, na podstawie której pozwany otrzymał pożyczkę w kwocie 7000 zł i zobowiązał się zwrócić pożyczkę z odsetkami i kosztami obsługi pożyczki w łącznej kwocie 8 125,58 zł.

Pismem z dnia 4 kwietnia 2018 roku umowa pożyczki została wypowiedziana.

DOWÓD: umowa pożyczki k. 18-22

Wypowiedzenie umowy k. 27

W dniu 26 listopada 2014 roku strona powodowa i (...) Sp. z o.o. w G. zawarły umowę sprzedaży wierzytelności, której przedmiotem były wierzytelności wymienione w załączniku do umowy.

DOWÓD: umowa sprzedaży wierzytelności k. 24-26

W TAK USTALONYM STANIE FAKTYCZNYM

SĄD ZWAŻYŁ:

Powództwo jest częściowo zasadne.

Strona powodowa dochodząc kwoty żądanej pozwem podnosiła, iż jest wierzycielem pozwanego co do należności wynikających z zawartej przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem umowy pożyczki.

Zgodnie z treścią art. 720 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy,
a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy. Szczegółowo prawa i obowiązki stron zostały uregulowane w zawartej przez strony umowie pożyczki.

Strona powodowa wskazała, że na żadaną kwotę składa się: należność główna – 5 637,83 zł oraz skapitalizowane odsetki umowne w kwocie 23,43 zł.

Wprawdzie zgodnie z treścią art. 339 §1 i 2 kpc kiedy pozwany nie stawi się na termin rozprawy i nie złoży odpowiedzi na pozew, Sąd wydaje wyrok zaoczny przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie i pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Tym samym sąd – nawet wydając wyrok zaoczny – ma obowiązek badać, czy okoliczności przytoczone w pozwie nie budzą uzasadnionych wątpliwości lub czy nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Dołączone do pozwu dokumenty budzą wątpliwości Sądu co do zasadności naliczenia opłaty prowizyjnej z tytułu udzielenia pożyczki – 3500 zł.

Wskazać należy, że w umowie pożyczki - strony ustaliły, że z tytułu pożyczki pożyczkobiorca zapłaci prowizję, która stanowi połowę całej kwoty pożyczki wskazanej w umowie tj. 7000 zł. Takie zapisy budzą poważne wątpliwości w świetle przepisów o zobowiązaniach umownych i ochronie konsumenta przed niedozwolonymi klauzulami umownymi. Zgodnie bowiem z treścią art. 385¹§ 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy; nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Tym samym ustalone warunki umowy, bez wskazania, czym w istocie jest prowizja, z czego wynika jej wysokość pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami i naruszają interes pozwanej. Kwota ta nie jest głównym świadczeniem, więc pozostaje poza wyłączeniem

wynikającym ze zdania drugiego powołanego wyżej przepisu. Jej ocena w świetle warunków umowy prowadzi do wniosku, iż narusza klauzulę dobrych obyczajów. Zaznaczyć należy, że Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów stale piętnuje generowanie dodatkowych kosztów stosowane przez podmioty udzielające pożyczek, gdyż koszty te nie odzwierciedlają faktycznie poniesionych kosztów obsługi pożyczki. Analiza licznych raportów UOKiK prowadzi do wniosku, że sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, w tym zasadą równości stron stosunku prawnego, jest stosowanie przez „parabanki” w umowach pożyczek udzielanych konsumentom zapisów dotyczących różnych opłat, prowizji i kosztów dodatkowych, które mają zrekompensować ryzyko braku spłaty pożyczki, gdyż instytucje te zawierają umowy także z osobami nie mającymi zdolności kredytowej w bankach. Taki konsument, szukający możliwości otrzymania pożyczki, której nie uzyska z banku często zmuszony jest do podpisania umowy, nie zdając sobie sprawy z konsekwencji i ostatecznej wysokości kwoty, która pozostanie do spłaty.

Wskazać należy, że problemem dodatkowych nieuzasadnionych opłat obciążających konsumentów zajmuje się nie tylko UOKiK. Problem ten podlega także rozpoznaniu przez Trybunał Sprawiedliwości UE. Skutkiem stosowania niedozwolonych praktyk przez banki było uznanie przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności z Konstytucją RP przepisów prawa bankowego i Kpc, które umożliwiały bankom prowadzenie egzekucji na podstawie bankowych tytułów egzekucyjnych bez merytorycznej kontroli przez sąd nadający klauzulę wykonalności.

Powyższe nakazuje uznać, że kwota prowizji 3500 zł, stanowiąca połowę udzielonej pożyczki nie może być skutecznie dochodzona od pozwanego. Naliczenie tej kwoty wynika z umowy pożyczki i wezwań do zapłaty. Tym samym od żądanej kwoty 5403,25 zł należało odjąć kwotę 3500 zł (którą bezzasadnie strona powodowa uwzględniła w rozliczeniach z pozwanym). W ten sposób ustalono należność pozostałą pozwanemu do zapłaty w kwocie 1.903,25 zł.

Za zwłokę w zapłacie należności zgodnie z treścią art. 481 kc wierzycielowi przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie, chyba że strony w umowie zastrzegły inaczej.

Jak wynika z treści umowy pożyczki strony ustaliły odsetki umowne w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie.

Mając powyższe na uwadze na podstawie powołanych przepisów zasądzono na rzecz strony powodowej od pozwanego kwotę 1903,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 9 maja 2018r. do dnia zapłaty, zaś dalej idące powództwo oddalono.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie przepisu art. 100 k.p.c. mając na względzie wynik procesu.

Wyrokowi w punkcie I nadano rygor natychmiastowej wykonalności jako wyrokowi zaocznemu zgodnie z treścią art. 333 § 1 pkt. 3 kpc.